

תת"ע 7371/09/19 - יניב גלבוּע נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 7371-09-19 מדינת ישראל נ' גלבוּע
תיק חיצוני: 60151593898

מספר בקשה: 1

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקש	יניב גלבוּע
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 24.12.2019.

המבקש קיבל דו"ח מסוג ברירת משפט המייחס לו עבירה של נהיגה במהירות מעל למותר בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 ביום 16.1.2019.

המבקש ביקש להישפט על העבירה והדין בעניינו נקבע ליום 24.12.2019.

ביום הדין לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו הקנס המקורי בסך ₪ 1,500.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש, עורך דין במקצועו, טען כי בקשתו להישפט הוגשה על דף לוגו של משרדו ובמסגרתה ביקש כי כל המצאה תבוצע למשרדו או באמצעות מערכת נט המשפט. משקיבל הודעה בדבר הקנס בתיבת הדואר ערך המבקש בירור במערכת נט המשפט והתברר כי ביום 24.12.2019 התקיים דין בעניינו. לטענתו, לא ידע על הדין ולא קיבל זימון כדן. המבקש הוסיף וטען כי הדו"ח שניתן אינו מוצדק וניתן שלא כדן.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי ההזמנה לדין נשלחה לכתובתו הרשומה של המבקש באמצעות דואר רשום אשר לא נדרשה על-ידו. לטענתה, טענת המבקש לפיה לא קיבל הזמנה לדין נטענה בעלמא ובהיעדר ביסוס כלשהו.

לטענת המשיבה, מעיון בגזר הדין שניתן בעניינו של המבקש עולה כי הוא נידון לתשלום הקנס המקורי על סך של ₪ 1,500 כך שלא נגרם לו עיוות דין. משכך, לטענתה, לא עלה בידי המבקש להוכיח סיבה מוצדקת לאי התייצבותו

עמוד 1

וביטול פסק הדין אינו נחוץ בכדי למנוע עיוות דין למבקש.

דין והכרעה

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ברע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** מיום 29.12.09 נקבע :

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש טען כי לא קיבל הזמנה לדיון שאותה ביקש לשלוח למשרדו ואו באמצעות מערכת נט המשפט, ומשכך לא ידע על הדיון ולא התייצב ביום שהתקיים.

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן."

משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא כדין, רואים אותו כמי שהגיע למענו תוך 15 יום מיום שנשלח (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 **בולנדי נ' מדינת ישראל**, מיום 21.5.17, עפ"ת 67571-03-18 **אפשטיין נ' מדינת ישראל** מיום 25.4.18, רע"פ 106/15 **עו"ד קריב נ' מדינת ישראל**, מיום 20.1.15).

גם בעפ"ת 62391-02-19 **סויטי נ' מדינת ישראל** מיום 16.5.2019 (לא פורסם) נקבע כי על מנת לבסס את חזקת המסירה הקבועה בסעיף 44א לתקנות די להראות כי נשלחה לנמען הזמנה בדואר רשום.

דהיינו אם הוכיחה המשיבה, כי שלחה את ההודעה בדואר רשום כדין חזקה שההודעה נשלחה כדין ועל המבקש מוטל הנטל להפריך חזקה זו.

ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם מיום 25.3.2018 (להלן: "**פסק דין סאלם**") נקבע כי:

"לאור חזקת המסירה המעוגנת בתקנה 44א לתקסד"פ, עומדת משוכה גבוהה למדיי בפני הטוען לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון... כאשר דו"ח העבירה, ההזמנה לדיון, או כתב

האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות. זאת, גם אם עבר המבקש למקום מגורים אחר מבלי ששינה את כתובתו במשרד הפנים... טענות לשיבושים בהגעת דברי הדואר יש לתמוך בחומר ממשי, ואין להעלות טענות מסוג זה בעלמא וללא כל תימוכין".

על פי אישור המסירה, שצורף לתגובת המשיבה, ההזמנה לדין נשלחה לכתובתו של המבקש וחזרה בציון הסיבה "לא נדרש". דהיינו, מדובר במצב בו ההודעה לסור לסניף הדואר ליטול את דבר הדואר נשלחה לכתובתו של המבקש אך הוא לא ניגש לקבלה. במצב מעין זה יחשב המבקש כמי שההודעה הומצאה לו כדין ועליו הנטל להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו (עפ"ת (חי') 20229-12-17 **חזן נ' מדינת ישראל**, מיום 2.1.18 ורע"פ 3698/17 **יוספוב נ' מדינת ישראל** מיום 7.5.17).

טענתו הכללית של המבקש לפיה לא קיבל לידיה את ההזמנה לדין אינה עומדת בנטל ההוכחה הדרוש להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו. סתירתה של חזקה המסירה טעונה ראייה ותימוכין ולא תיעשה על-ידי העלאת טענה בעלמא כי המבקש לא קיבל את דבר הדואר לידיה (**פסק דין סאלם**).

יודגש כי המבקש לא טען כי הכתובת אליה נשלחה ההזמנה לדין אינה כתובתו ולא פרט נסיבות אחרות שהיה בהן למנוע ממנו את היכולת לקבל את ההזמנה בכתובתו המעודכנת במשרד הפנים.

לפיכך, אני קובעת כי ההזמנה לדין הומצאה למבקש כדין וכי לא קיימת בידי המבקש סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** מיום 24.4.2018).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

המבקש טען כי הדו"ח הנדון אינו מוצדק וניתן שלא כדין.

אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך גם אם היה המבקש מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדין שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 **כהן עופר נ' מדינת ישראל** מיום 14.4.2002, רע"פ 1773/04 **אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל** מיום 23.2.2004).

כפירתו של המבקש במיוחס לו וטענתו כי הדו"ח ניתן שלא כדין הינן כלליות, לא מפרטות טענות ועובדות כלשהן ואינן כוללות אסמכתאות לביסוסן ולהוכחתן.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ט טבת תש"פ, 16 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.